

betragtet, og inden for grupper, der er forenet især af geografiske grunde, kan der gøre sig stærkt afvigende synspunkter gældende.

For Danmark er det naturligt først og fremmest at samarbejde med de andre nordiske lande; den skandinaviske gruppe er ikke alene en geografisk enhed, men disse lande står hinanden nær i livsopfattelse og politisk system, men i stigende grad er samarbejdet mellem de nordiske lande stødt på praktiske vanskeligheder, især som følge af deres forskellige placering i forhold til de militære alliancer. På den anden side kan man undre sig over, at NATO-magterne ikke i højere grad udgør en samvirkende gruppe i FN, end tilfældet har været.

I nogle spørgsmål er det naturligt for Danmark, Island og Norge at samarbejde med NATO-magterne, i andre tilfælde har det nordiske samarbejde manifesteret sig trods den afvigende militærpolitiske placering.

Danmark vil naturligt kunne fortsætte både med det nordiske samarbejde og med rådslagning i særlige spørgsmål med andre NATO-magter. De vesteuropæiske lande som helhed kunne sikkert med fordel intensivere deres indbyrdes samarbejde i kommende samlinger.

Foruden østblokken og den vesteuropæiske gruppe gør den sydamerikanske, den arabiske og den afro-asiatiske gruppe sig gældende. Man må dog ikke overvurdere sammenholdets styrke. Der spores i Afrika tydelige modsætninger mellem Brazzaville-gruppen på den ene side og Casablanca-gruppen på den anden. Den førstnævnte har navn efter hovedstaden i det tidligere franske Kongo og består af de lande, der i forståelse med Frankrig har opnået suverænitet, medens den anden gruppe med navn efter den marokkanske by, er mere venstreorienteret og består af en række lande, der står i opposition til de tidligere europæiske kolonimagter, især Frankrig. Mellem de nye afrikanske stater indbyrdes er der ikke få spændingsforhold, Mauretania i forhold til Marokko, Togo i forhold til Ghana, Kameroun i forhold til Nigeria. I det hele taget er billedet langt mere broget, end det tager sig ud ved første øjekast.

For at Danmark virkningsfuldt kan være

med i FN-arbejdet, må man søge orientering både om den indre udvikling, især i de nye lande, og have rede på eventuelle spændinger, nye gruppedannelser og forskydninger i relationerne mellem dem. Ved FN's vældige ekspansion og ved den stadig større tilnærmelse til det globale princip er det nødvendigt selv for et lille land som Danmark at udvide den politiske interesse og orientering til også at blive global. Det er et alvorligt problem, hvorledes en sådan orientering kan gennemføres med de midler og det personel, der står til Danmarks rådighed. På en række felter råder Danmark over meget dygtige specialister, men det er et kompliceret problem at finde veje og midler til, at specialisternes indsigt kan frugtbares for bredere kredse.

Når det især fremhæves, at kendskab til de nye stater er nødvendigt, skyldes det praktisk-politiske grunde. Det er væsentligt at søge at forstå disse landes stillingtagen under forhandlingerne i FN, fordi de endnu udgør et usikkerhedsmoment. Selv om de nye lande i mange tilfælde er repræsenteret af højt intelligente personligheder, møder de alligevel med væsentlig andre forudsætninger end flertallet af de gamle medlemslande. De nye lande påkalder sig desuden særlig interesse, fordi de har mere behov for FN end andre. Det skyldes dels, at FN kan betyde en vis beskyttelse af deres nyvundne suverænitet og dels at disse lande har en ganske konkret interesse i at få hjælp til opbygning og udvikling gennem FN. Det er ganske evident, at hjælp ydet gennem FN mødes med større tillid end bilaterale hjælpeydelse. For Danmark er det ganske naturligt at støtte ønsker om, at udviklingshjælpen kanaliseres gennem FN, og sammen med andre mindre lande kan Danmark her mødes med udviklingslandene i en fælles interesse for at styrke FN's muligheder på dette felt. I disse år er det positive og fremtidsforjættende i FN's arbejde knyttet til organisationens muligheder dels som jordemoder og dels som sundhedsplejerske for mange af de nye lande. Den tillid, disse lande viser FN, er i sig selv en stabiliserende faktor for verdensorganisationen og af betydning for FN's fortsatte eksistens.

Danmark kan ved sin støtte til de af FN inspirerede hjælpeprogrammer for udvik-